

прочелје

Злаїџа Коцић

СУСПРЕТ, НА ВОДИ

1.

То што зовемо *водоїџа* – у дну сљубљених брда под тврђавом, низ удолину, са измаглицом друга имена своја разгрђе. На дну небеске чашице слапове воденичне претачеш попут вина у Кани. Мутна је наша притока. Талог још ваља челенке, штитове. Преко бедема још – завежљаји избеглички: селице обрушене оживљаваш у жилавој пени.

2.

То што зовемо *їена*. Чили умор воде.
Трен разбашкарен у памтивеку.
Још кипте наши поноћни воденични беси.
Још гута јаз. О чекеталу не питаш.
О мливу, о сипким веловима венчанице.
Наш се воденичар загледао у љубу маглену. Не знамо кад га је одигла и куд.
Кад је потопила жрвње.

3.

То што зовемо *жрвањ* – звездана је маглина,
слика с Твојих лирских сводова.
Њоме прстенујеш; њоме обујмиш одојче
у крстионици. Познамо је у котлини
где из осунчане камене стопе ликујеш:
Душа столпникова управо ту
побудила је тело на просјај.
Јесмо све даљи од тог језгра, те небуле,
али, пред зидинама, тело наше није
згасли угарак. Нити је ход, сав наш ход –
магновење између магме и магле.

4.

То што зовемо *маџла* – још више притиска
накнадно, под капом ведром.
Модри пешеви кад отперјају преко брда
не знамо ништа – колико беше душа,
колико хлебова, колико колена кумства.
У колу, кавзи, пушкомету – ко беше
први ко последњи, ко вера ко невера;
у мираз – коме опанци ком обојци?
Не знамо да л је кап из ока или ране
или је винска, кап зноја свадбеног
разбризгана по листу купине.

5.

То што зовемо *куџина* – жбунић на одрону
о једној јединој жилици.
Још добродушно из гримизних недара
изгрће несагориву сласт.
Над шумним слапом прикупља снагу
да изговори имена намерника,
као зрнашца да их сљуби.
Трећом руком лечебну капљицу
да справимо од њиховог пламсаја.

6.

То што зовемо *ѿламсај*, то су мехови
Твоји у нашим прсима. Које надимаш и
надимаш лично: дивних ли, премудрих дела!
Као дозрели прашници у набреклој тишини –
ишчекујемо Твој дах.
Пукну прангије, духнеш, устане
мртво слово с папира. Некмоли гајдаш:
старо вино – у нов мех. Потегне, свира лудо.
Све занеми, чак воденица. На води игра чудо.

7.

То што зовемо *чудом*, само је милост сусрета
с Тобом – из чуда, као из чуна, чедо искорачи
на степеник водени, излије душу:

Господе, добро ми је овде с Тобом!
Утекох са тржнице над масовним гробом:
језгру утробу изврћу, смаковном пробом
океан гоне на брда, тргују мојим дробом,
хушкају моје отроке аветињском злбом.
Хушкају моје отроке аветињском злбом,
океан гоне на брда, тргују мојим дробом,
језгру утробу изврћу смаковном пробом:
утекох са тржнице над масовним гробом –
Господе, добро ми је, овде, с Тобом.